

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. S.A. w R.
przeciwko B.C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 lipca 2015 r., którym oddalono powództwo o zapłatę 175 723,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2013 r. tytułem zapłaty za zużytą energię elektryczną, w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 111 001, 11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2013 r., a w pozostałej części oddalił apelację powódki.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie w sprawie

istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością określenia kryteriów odpowiedzialności odbiorcy – strony umowy sprzedaży energii elektrycznej i o świadczenie usług przesyłowych wobec sprzedawcy, w sytuacji, gdy ilość energii elektrycznej niezmierzonej przez licznik, a pobranej, nie jest możliwa do ustalenia, a na sprzedawcy spoczywa odpowiedzialność za transmisję danych z licznika energii elektrycznej, stanowiącego jego własność i obowiązek niezwłocznego likwidowania przerw i zakłóceń w dostarczaniu energii elektrycznej.

Potrzeba wykładni przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości dotyczy § 37 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1200) w związku z art. 46 ust. 3 oraz art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1059) w przypadku rozstrzygania o korekcie zaniżonej należności zakładu energetycznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze

publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Przedstawione przez skarżącego wątpliwości pozbawione są cech zezwalających na uznanie ich za zagadnienie prawne istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu. Skarżący nie przedstawił argumentów przemawiających za koniecznością ponownego podjęcia tej problematyki przez Sąd Najwyższy, poprzestając na polemice niepopartej jurydycznymi racjami. Pomiął postanowienia umowy określające zasady rozliczeń stron oraz wypowiedzi orzecznictwa. Nie było podstaw do uznania, że sformułowane przez skarżącego wątpliwości dotyczą rzeczywiście istotnego, nowego i nierozwiązanego dotychczas zagadnienia prawnego.

Wysunięcie przyczyny potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów obligowała skarżącego do wskazania przepisu, który wymagałyby wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Ponadto rzeczą skarżącego było wyjaśnienie na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu oraz wykazania, że mają one poważny i rzeczywisty charakter, nie są zaś zwykłymi niejasnościami, które wylaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Nie ma podstaw do

przyjęcia, że powołany przez skarżącego przepis rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (§ 37 ust. 1) budzi – wbrew jego twierdzeniom - poważne wątpliwości. Skarżący nie przedstawił argumentów przemawiających za prezentowaną tezą, jak też racji prowadzących do wniosku, iż pomimo odnoszenia się wprost do sytuacji zaistnienia zawyżenia należności za pobraną energię elektryczną, w przypadku stwierdzenia błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo - rozliczeniowego lub innych nieprawidłowości, nie powinien być stosowany w równej mierze do zaniżenia tych należności. Nie uwzględnił również postanowienia umowy tego dotyczącej.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj